

## 3. neděle postní A



*Pane, dej mi živou vodu,  
abych už nikdy neměla žízeň. (srov. Jan 4,15)*

### První čtení

*Exodus 17,3-7*

Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Řekli: "Pročpak jsi nás vyvedl z Egypta? Abyš zahubil nás, naše děti a náš dobytek žízni?" Mojžíš volal k Hospodinu: "Co mám dělat s tímto lidem? Ještě trochu a ukamenujím mě!" Hospodin řekl Mojžíšovi: "Vyjdi před lid v doprovodu několika starců z Izraele, vezmi si do ruky hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, a jdi! Hle, já tam budu stát před tebou na Chorebu, udeříš do skály, vytryskne z ní voda a lid se napije." Mojžíš tak udělal před očima izraelských starců. Nazval pak jméno toho místa Massa a Meriba kvůli hádce izraelských synů a kvůli tomu, že pokoušeli Hospodina tím, že říkali: "Je Hospodin uprostřed nás, nebo ne?"

### Druhé čtení

*Římanům 5,1-2.5-8*

(Bratři a sestry!) Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky.

### Evangelium

*Jan 4,5-15.19b-26.39a.40-42*

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, posadil se – tak (jak byl) – u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena navážit vodu. Ježíš jí řekl: "Dej mi napít." – Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. – Samařská žena mu odpověděla: "Jak to? Ty, Žid, žádáš o napítí mne, Samaritánku?" Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: "Kdybys znala Boží dar a (věděla), kdo ti říká: 'Dej mi napít', spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu." Žena mu namítla: "Pane, vždyť ani nemáš (vědro), a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil i jeho synové a jeho stáda?" Ježíš jí odpověděl: "Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného." Žena mu řekla: "Pane, dej mi tu vodu, abych už

nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat. Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: '(Jen) v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.'" Ježíš jí odpověděl: "Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina – ano, už je tady – kdy opravdoví (Boží) ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě." Žena mu řekla: "Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno." Na to jí řekl Ježíš: "Já jsem to, který s tebou mluvím." Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo. Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Té ženě pak říkali: "Věříme už nejen proto, žes nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa."

## K zamyšlení

*Každý z nás zná tuto zkušenost: s nadšením se pustíme do dosáhnutí nových cílů, napneme všechny síly a snažíme se vytrvat, abychom těchto cílů dosáhli – a pak se na cestě objeví neočekávané překážky, určitý úsek cesty trvá déle, než se ze začátku zdálo a my musíme hledat objížďky, protože přímo nedojdeme dále, a pak často máme pocit, že se nemůžeme hnout z místa, ale jsme zase na začátku – nejspíše tehdy se dostaví rozčarování, především ale nespokojenost až k zuřivosti a agresivitě. Že v těchto těžkých dobách přichází touha po návratu k původnímu, nás nepřekvapí, i když to původní bylo pravděpodobně horší, možná i ponižující, ale byl to přinejmenším takový stav, taková situace, která vše umožňovala zvládnout.*

*Mezi nadšením, které vládne na začátku a dosáhnutím vytouženého cíle se objeví tam, kde probíhají trvalé procesy a změny, skoro vždy velká vyprahlá cesta. Vyprahlost v doslovném i přeneseném smyslu je obrazem pro vnímání, že na naší životní cestě chybí to životně důležité. Neutišené, někdy až neutišitelné potřeby nás unavují a my často nemůžeme udělat nic jiného, než tyto potřeby vnímat a vydržet je – a přese všechny překážky a nedostatky neztratit z očí velkou cestu osvobození a s ní spojenými přísliby. Zůstává výzva, přese všechno kráčet dále po cestách pouště v našem životě a s trpělivostí a vytrvalostí nacházet ty kameny, ze kterých pak vyrazí pro život tak důležitá voda.*

*Pravděpodobně znala Samaritánka, kterou potkal Ježíš u Jakubovy studny, období sucha a zkušenosti pouště. Z její reakce však můžeme vyčíst, že patřila k těm lidem, kteří si ve svých životech uchovali pozornost k "vodu darujícím kamenům". Okamžitě rozpoznala šanci, která se ten den neočekávaně objevila v jejím životě, šance utišit žízeň po "věčném životě", po životě plném spásy, svobody a plnosti.*

*Také někdy jsou naše životní cesty podobné... Právě tam, kde bychom to nejméně čekali, tam se stávají "náhody", které se pak ukážou jako "vodu darující kameny". Na takovýchto křižovatkách se může objevit celkem nová, neočekávaná možnost směřování.*

*My si můžeme sice zvolit cesty, kterými se vydáme, ale nemůžeme předvídat lidi a události, které na těchto cestách potkáme. Takto je to ale v pořádku, neboť nám to dává šanci, abychom zůstali bdělí a otevření pro to nečekané, ale také život přinášející a uzdravující setkání a překvapení, které má pro nás život připravené, a které k nám volají: "Staň se tím, co jsi již od začátku!" To je ta živá voda!*

## 3. neděle postní A



*Pane, dej mi živou vodu,  
abych už nikdy neměla žízeň. (srov. Jan 4,15)*

### První čtení

*Exodus 17,3-7*

Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Řekli: "Pročpak jsi nás vyvedl z Egypta? Abys zahubil nás, naše děti a náš dobytek žízni?" Mojžíš volal k Hospodinu: "Co mám dělat s tímto lidem? Ještě trochu a ukamenuji mě!" Hospodin řekl Mojžíšovi: "Vyjdi před lid v doprovodu několika starců z Izraele, vezmi si do ruky hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, a jdi! Hle, já tam budu stát před tebou na Chorebu, udeříš do skály, vytryskne z ní voda a lid se napije." Mojžíš tak udělal před očima izraelských starců. Nazval pak jméno toho místa Massa a Meriba kvůli hádce izraelských synů a kvůli tomu, že pokoušeli Hospodina tím, že říkali: "Je Hospodin uprostřed nás, nebo ne?"

### Druhé čtení

*Římanům 5,1-2.5-8*

(Bratři a sestry!) Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci.

### Evangelium

*Jan 4,5-42*

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, posadil se – tak (jak byl) – u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena navážit vodu. Ježíš jí řekl: "Dej mi napít." – Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. – Samařská žena mu odpověděla: "Jak to? Ty, Žid, žádáš o napití mne, Samaritánku?" Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: "Kdybys znala Boží dar a (věděla), kdo ti říká: 'Dej mi napít', spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu." Žena mu namítla: "Pane, vždyť ani nemáš (vědro), a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil i jeho synové a jeho stáda?" Ježíš jí odpověděl: "Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného." Žena mu řekla: "Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat." Ježíš jí řekl: "Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem." Žena mu odpověděla: "Nemám muže." Ježíš jí na to řekl: "Správně jsi odpověděla: 'Nemám muže'; pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu." Žena mu řekla: "Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: '(Jen) v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.'" Ježíš jí

odpověděl: "Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina – ano, už je tady – kdy opravdoví (Boží) ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě." Žena mu řekla: "Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno." Na to jí řekl Ježíš: "Já jsem to, který s tebou mluvím." Právě tehdy se vrátili jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou. Přesto však se nikdo nezeptal: "Co jí chceš?" nebo "Proč s ní mluvíš?" Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: "Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?" Vyšli tedy z města a šli k němu. Mezitím ho učedníci prosili: "Mistře, najez se!" On jim však řekl: "Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte." Učedníci se mezi sebou ptali: "Přinesl mu někdo něco jíst?" Ježíš jim řekl: "Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo. Říkáte přece: 'Ještě čtyři měsíce, a nastanou žně.' Hle, říkám vám: Zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žnám. Ten, kdo žne, už dostává svou mzdu a shromažďuje úrodu pro věčný život, takže se raduje zároveň rozsévač i žnec. V tom je totiž pravdivé přísloví: 'Jiný rozsévá a jiný sklízí.' Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste nepracovali. Jiní pracovali, a vy sklízíte (plody) jejich práce." Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo pro řeč té ženy, která svědčila: "Řekl mi všechno, co jsem udělala." Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Té ženě pak říkali: "Věříme už nejen proto, žes nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa."

## K zamyšlení

*Každý z nás zná tuto zkušenost: s nadšením se pustíme do dosáhnutí nových cílů, napneme všechny síly a snažíme se vytrvat, abychom těchto cílů dosáhli – a pak se na cestě objeví neočekávané překážky, určitý úsek cesty trvá déle, než se ze začátku zdálo a my musíme hledat objížďky, protože přímo nedojdeme dále, a pak často máme pocit, že se nemůžeme hnout z místa, ale jsme zase na začátku – nejspíše tehdy se dostaví rozčarování, především ale nespokojenost až k zuřivosti a agresivitě. Že v těchto těžkých dobách přichází touha po návratu k původnímu, nás nepřekvapí, i když to původní bylo pravděpodobně horší, možná i ponižující, ale byl to přinejmenším takový stav, taková situace, která vše umožňovala zvládnout.*

*Mezi nadšením, které vládne na začátku a dosáhnutím vytouženého cíle se objeví tam, kde probíhají trvalé procesy a změny, skoro vždy velká vyprahlá cesta. Vyprahlost v doslovném i přeneseném smyslu je obrazem pro vnímání, že na naší životní cestě chybí to životně důležité. Neutišené, někdy až neutišitelné potřeby nás unavují a my často nemůžeme udělat nic jiného, než tyto potřeby vnímat a vydržet je – a přese všechny překážky a nedostatky neztratit z očí velkou cestu osvobození a s ní spojenými přísliby. Zůstává výzva, přese všechno kráčet dále po cestách pouště v našem životě a s trpělivostí a vytrvalostí nacházet ty kameny, ze kterých pak vyrazí pro život tak důležitá voda.*

*Pravděpodobně znala Samaritánka, kterou potkal Ježíš u Jakubovy studny, období sucha a zkušenosti pouště. Z její reakce však můžeme vyčíst, že patřila k těm lidem, kteří si ve svých životech uchovali pozornost k "vodu darujícím kamenům". Okamžitě rozpoznala šanci, která se ten den neočekávaně objevila v jejím životě, šance utišit žízeň po "věčném životě", po životě plném spásy, svobody a plnosti.*

*Také někdy jsou naše životní cesty podobné... Právě tam, kde bychom to nejméně čekali, tam se stávají "náhody", které se pak ukážou jako "vodu darující kameny". Na takovýchto křížovatkách se může objevit celkem nová, neočekávaná možnost směřování.*

*My si můžeme sice zvolit cesty, kterými se vydáme, ale nemůžeme předvídat lidi a události, které na těchto cestách potkáme. Takto je to ale v pořádku, neboť nám to dává šanci, abychom zůstali bdělí a otevření pro to nečekané, ale také život přinášející a uzdravující setkání a překvapení, které má pro nás život připravené, a které k nám volají: "Staň se tím, co jsi již od začátku!" To je ta živá voda!*